

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/9152.**

Benyújtás dátuma: **2020-02-11 18:14**

Parlex azonosító: **18JD8TMN0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Sneider Tamás (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: **"Van-e joguk a diákoknak felkészült, kipihent pedagógusokhoz?"**

Tisztelt Miniszter Úr!

Sajnos a pedagógusokat, ezáltal a hazai oktatást érintő K/8316., K/8317., K/8436. és K/8804. számú kérdéseimre nem adott választ. Persze az érdemi válasz megtagadása is válasz. Következésképpen tartom magam ahhoz az álláspontomhoz, hogy rendezni kell a pedagógusok bérét. Ugyan Magyarország Kormánya valamiért szemlátomást igyekszik lerázni magáról ezt a kérdést, de sajnos nem árt tudni, hogy a probléma önmagában az idő múlásával, tettek nélkül egészen biztosan nem fog megoldódni.

Vagy talán mégis. Az új Nemzeti alaptanterv (NAT) felé támasztott egyik régi elvárás, hogy csökkenjen az órák száma. Kértétek, megkaptátok - mondhatják Önök, mert a szülői és a pedagógusi társadalom, továbbá szakértők által megfogalmazott anyagok egyik közös eleme éppen ez volt. Hogy a mostani kevesebb óraszám a korábbi óraszámmal megegyező, adott esetben akár több tananyag bepasszírozása csökkenti-e a gyermekekre nehezedő terheket, arról őszintén szólva különösebb vita és párbeszéd nélkül is beláthatjuk, hogy a válasz nem, azaz nem csökkenti. Annak a célnak viszont eleget tesz, hogy nagyságrendileg iskolánként egy fővel kevesebb pedagógusra lesz szükség, és máris megoldódott a kormány ajtaján dörömbölő tanárhiány problémája. Persze csak rövid időre, de azt követően majd újra be lehet dobni valami hasonlót, mindezt gondosan a hazafiság és a gyermekközpontúság címszavai mögé bújtatva. A helyzet azonban úgy áll, hogy ezt az elvet követve a végén egy tanár marad. Egyetlen a hivatásának élő, a végtelenségig kihasznált napszámos, akinek csak le kell oltania a lámpát, és becsuknia maga mögött az ajtót. Kénytelen vagyok erős képeket használni és vészharangot kongatni, mert a pedagógusok kétségbeesett segélykiáltásai rendre az Önök süket füleire találnak. És akkor nem is beszéltem a tanárokat érő

mindennapi megaláztatásáról, amely olykor a tettelegességig fajul. Mindennapos megaláztatásról beszélek, mert bár a diákok körében tartja a mondás, hogy amit nem tesznek ki a közösségi oldalra, az meg sem történt, valójában nyilvánosságra nem hozott becsmérések éppen úgy fájnak. Nem becsülik meg a tanárokat? Miért becsülnék meg, ha azt látják, hogy az állam maga sem becsüli meg őket? A tanárokkal erőszakoskodó diákok tekintélyes része olyan szociokulturális háttérrel rendelkezik, ahol tisztelet a fizikai értelemben véve vett erőnek, illetve az egzisztenciális biztonságnak és önállóságnak jár. És ha az erő szempontja polgárisabb vidékeken kevésbé domináns is, de a másodállást vállaló, ennél fogva agyonterhelt, fáradt, az étkezőbe az otthonról hozott, az iskolai menzánál olcsóbb szendvicseket fogyasztó pedagógusokra a társadalmi egyre növekvő része tisztelet helyett egyre inkább együttérző sajnálattal tekint.

Ha már Önök szerint a pedagógusaink nem érdemelnek többet, és elégedjenek meg a mostani megalázó bérükkel, amely hosszabb távon az egészségük rovására és egyenes következményként a hazai oktatás színvonalának mélyrepülésszerű zuhanásához vezet, akkor a korábban megválaszolatlanul hagyott kérdéseim után legalább arra feleljen T. Miniszter Úr, hogy

Van-e joguk a magyar diákoknak felkészült, kipihent, nem a létfenntartásért küzdő, hanem a választott hivatásának élő pedagógusokhoz?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2020. február 11.

Üdvözlettel:

.....

Sneider Tamás